

Full diocesà

28 de setembre del 2025

p5 —Mor Sebastià Bardolet, abat emèrit de Montserrat, fill de Torelló

p7 —El centenari de la mort de Gaudí inclourà la inauguració de la torre de Jesús

Famílies, joves i grans comparteixen l'esperança en la Jornada Diocesana

El bisbat va viure intensament la Jornada Diocesana el diumenge dia 14, que coincidia amb el Dia de la Catedral i enguany també amb la jornada jubilar.

Unes 170 persones es van aplegar des de bon matí al Seminari, on va tenir lloc l'acolliment i la pregària inicial a la capella. Tot seguit es van oferir diversos tallers que, des de realitats diferents, aprofundiren en el tema de l'esperança: els joves, els pobres i migrants, la gent gran i els malalts, i la família i l'evangelització. Cada participant va poder assistir a dos tallers, assignats de manera aleatòria, que esdevingueren espais de reflexió i diàleg. Paral·lelament, a la capella hi havia preveres disponibles per a escoltar, confessar i acompanyar espiritualment.

La presència de molts joves va ser especialment significativa, tant pel suport que donaren als avis de les residències per facilitar-los la participació, com pel servei desinteressat en altres àmbits. La delegació de Joventut, amb nombrosos voluntaris, va organitzar jocs al pati de l'Òs per als infants i adolescents, així com un servei de guarderia per als més petits, fet que va afavorir la presència de moltes famílies amb fills.

La jornada es va cloure amb una celebració multitudinària a la catedral, presidida pel bisbe, que feu de colofó a una experiència de comunió i d'esperança compartida. A les pàgines interiors del nostre setmanari oferim l'homilia pronunciada pel pastor de la diòcesi.

«Seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors»

Diumenge XXVI durant l'any / Cicle C

Lectura de la profecia d'Amós

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats als estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

(6,1a.4-7)

Salm responsorial

Lloa el Senyor, ànima meva.

[145]

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepreensible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor.

Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Reis dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

(6,11-16)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.

»Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames." Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on sóc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre."

»El ric digué: "Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments." Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin." El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran." Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer".»

(16,19-31)

«Quan serà l'hora,
farà aparèixer la seva
manifestació aquell
qui és de debò feliç i
l'únic Sobirà, el Reis
dels reis i el Senyor
dels senyors»

«No es convertiran ni que un mort ressuscités»

Andrey Castrillón, prev.

La paràbola que Jesús narra avui trenca les nostres seguretats i deixa al descobert quins son els criteris del Regne. La imatge de l'home ric envoltat de luxe i del pobre a la seva porta esperant un gest de misericòrdia és la radiografia del nostre món: indiferència i sofriment que conviuen sense tocar-se. Lluc introdueix una segona escena en el relat, la del més-enllà: l'home pobre és acollit pel Pare Abraham i el ric descobreix el buit de la seva vida. El contrast és total. El temps present esdevé l'espai de decisió i la vida eterna mostra amb claredat les conseqüències.

Aquesta inversió de situacions ja ressonava en el càntic de Maria: «Omple de béns els pobres i els rics se'n tornen sense res.» El Regne de Déu té aquest moviment que capgira els esquemes humans i revela que la veritable felicitat neix d'una mirada oberta als altres. El drama del ric no rau en els seus béns, sinó en l'abisme que ha anat construint amb la seva indiferència. L'evangeli descriu aquest abisme com a insalvable, perquè s'ha excavat ja aquí cada vegada que no ha volgut compadir-se del necessitats. El relat conclou amb una advertència. Ni tan sols el testimoni d'un ressuscitat seria prou per a convèncer els cors tancats. L'evangeli de Joan explica que quan Jesús va ressuscitar el seu amic, que es deia Llätzer, molts cregueren en ell, però els poderosos decidiren matar-lo. Aquesta és la ceguesa que Jesús vol desemmascarar: davant la llum, alguns prefereixen tancar-se en la seva foscor.

El Senyor ens convida a reaccionar ara i aquí. El temps de la compassió és el nostre present, l'únic moment per a obrir els ulls i reconèixer els nostres Llätzers. Hem de deixar de banda la indiferència que excava fosses insalvables per donar pas a la misericòrdia que construeix ponts cap a la vida eterna.

La imatge

Un pobre nafrat, un ric que celebra va banquets i festes. Al pobre, els gossos li llepaven les nafres; el ric el tenia oblidat. La distància entre el ric i el pobre és immensa: ho és en l'altra vida; ho és també en aquesta. Avui ens interessa aquesta. Com obrim els ulls per veure els nostres pobres? (Que n'hi ha!) Com establim una resposta personal i comunitària a la seva necessitat?

[El triomf de la Fe \(1876\). Eugene Thirion](#)

Agenda

Lit. hores: Setmana II

29 dilluns

—Sants arcàngels Gabriel, Miquel i Rafael
Dn 7,9-10.13-14 o bé Ap 12,7-12a / Salm 137 / Jo 1,47-51

30 dimarts

—Sant Jeroni, prev.
Za 8,20-23 / Salm 86 / Lc 9,51-56

1 dimecres

—Santa Teresina de l'Infant Jesús, carmelita i dra.
—Sant Remigi, bisbe
Octubre, consagrat a la Mare de Déu del Roser
Ne 2,1-8 / Salm 136 / Lc 9,57-62

2 dijous

—Els Sants Àngels de la Guarda
Beat Antoni Chevrier, prev.
Ne 8,1-12 / Salm 18 / Lc 10,1-12

3 divendres

—Sant Francesc de Borja, jesuïta
Ba 1,15-22 / Salm 78 / Lc 10,13-16

4 dissabte

—Sant Francesc d'Assís, fund.
Ba 4,5-12.27-29 / Salm 68 / Lc 10,17-24

5 diumenge XXVII durant l'any / Cicle C

—Santa Faustina Kowalska
Ha 1,2-3;2,2-4 / Salm 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10

Pelegrins d'esperança, testimonis de Crist enmig del món

Homilia del nostre bisbe en la jornada diocesana

«Que n'és, de bo i agradable, / viure tots junts els germans», llegim en el salm 132. Aquest és també el goig del pare i pastor, en nom i en presència de Crist, d'aquesta Església de Vic que, contemplant-vos, s'alegra en l'escaiença avui del vint-i-dosè aniversari de l'ordenació episcopal i de l'inici del ministeri al servei d'aquest bisbat. El pare gaudeix de veure els seus fills aplegats; però si és gran el meu goig, ho és infinitament més el del Pare del cel que veu els seus fills reunits pel poder de la sang del seu Fill unigènit. Ell, amb la seva mort i resurrecció, ha fet de tots nosaltres un poble reial, uns sacerdots dedicats a Déu. La mirada de Déu a aquesta nostra assemblea és el nostre goig i la nostra esperança, perquè, com també canta el salm abans esmentat: «És aquest l'aplec que el Senyor beneeix: / li dona la vida per sempre.»

Germans, fills estimats de Déu, vinguts d'arreu de la nostra geografia diocesana —laics i religiosos, acompanyats dels vostres pastors, els preveres, i dels diaques,

acollits, en aquesta església catedral basílica de Sant Pere de Vic, pel capítol catedralici, encapçalat pel seu degà—: avui celebrem tots plegats, en la commemoració de la consagració d'aquest temple, el Jubileu Diocesà, en aquest Any Sant del 2025, amb la certesa que el Senyor ens dona la vida per sempre. Sí, és gran la misericòrdia de Déu, més enllà del nostre pecat i de la nostra mort. Aquesta certesa ens l'atorga l'esperança que no defrauda, com ens remarcava el sempre estimat i recordat sant pare Francesc. L'amor de Déu no abandona mai el seu poble: aquest és el fonament de la nostra esperança.

Hem escoltat en la segona lectura com sant Pau deia als cristians de Roma: «L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. L'Esperit, vessant-se en els nostres cors, ens dona la certesa de l'amor de Déu que, en Jesucrist, el seu Fill, s'ha manifestat plenament. Ell, morint per nosaltres en la creu i ressuscitant d'en-

tre els morts, ens ha aconseguit el don dels dons, l'Esperit Sant, que habita dins nostre vessant-hi l'amor de Déu. Perquè el cor de la persona humana és el lloc on som estimats i des d'on podem estimar. Adonem-nos qui som, els cristians: els estimats, que no podem fer res més que estimar. Aquesta fe que alimenta la nostra esperança i actua en la caritat ha acompanyat sempre la nostra Església

La nostra
Església diocesana
és cridada
a testimoniar
amb alegria
l'amor de Déu
que no defrauda

de Vic en tots els avatars de la història. Avui, al presbiteri, acompanyant el Jubileu Diocesà, hi ha una taula pintada que representa justament la Pentecosta, la vinguda de l'Esperit sobre l'Església, com ens relaten els Fets dels Apòstols. Ens acompanya en aquesta celebració a l'espera de ser col·locada en el seu lloc, la capella de l'Esperit Sant i sala capitular d'aquesta catedral. Va ser pintada a principis del segle XVII, justament l'any 1609, pel pintor vigatà Joaquim Albareda. (S'hi representa el Cenacle...) L'Esperit Sant sempre ha acompanyat l'Església impulsant-la, com si fos l'ànima, a la missió i a la santedat. En cada moment de la història i en circumstàncies canviants, la fe en Crist dels fidels de la nostra diòcesi s'ha mantingut sempre en el si de l'Església catòlica, en comunió amb el bisbe de Roma. També avui, en la gran primera assemblea eucarística diocesana des de l'elecció del nou papa, expressem la nostra comunió, estima i obediència a Lleó XIV. Deixem-nos, doncs, guiar per l'Esperit. Ell en els nostres cors ens ensenya la veritat en l'amor i a estimar en la veritat, amb la seva força l'Església es llença a l'aventura missionera, veient sorgir els dons i carismes que, servant la comunió eclesial, l'enriqueixen en el servei dels germans, assenyaladament els petits i els pobres, els ancians i els malalts.

Estimats germans i germanes, som «pelegrins d'esperança», com diu el lema del Jubileu del 2025. Els cristians som cridats enmig del món a donar raó de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,23). Hem rebut el regal de la fe, enmig d'una societat d'increença, sense cap mèrit nostre. Aquesta fe ens obre l'horitzó de l'esperança. Solament qui té esperança, qui té un terme al davant pot caminar. Però ja sabem com hem de caminar. Recordem aquell proverbi africà: «Si vols caminar ràpid, ves sol; però si vols arribar lluny, camina amb els altres.» Els cristians no

hem estat pensats per a caminar sols. El Senyor ha volgut —perquè ens coneix, ja que ens ha estimat i creat— salvar-nos com a poble. Som el poble fidel del Senyor, que ens ha rescatat del poder de les tenebres i ens ha traslladat al regne de la llum. No som sols en el nostre pelegrinatge per aquest món vers la plenitud del Regne; caminem plegats, experimentant l'acolliment dels nostres germans. I això no és quelcom accessori, sinó essencial al seguiment de Crist, que neix del baptisme. Som família de famílies. La nostra assemblea en aquesta jornada diocesana expressa el que som: la gran família dels creients en Crist en aquesta terra del bisbat de Vic. «Tots som tots»: joves i grans, infants i ancians, homes i dones, sans i malalts, nascuts en aquesta terra o vinguts d'un altre país, amb la pell més o menys bruna, parlant una llengua o una altra. Volem ser més i més, en aquest moment de la història, en aquesta nostra Església, comunitats acollidores i missioneres, amb un cor sense fronteres, amb uns braços que estrenyen tothom, amb una mirada que acull i estima, amb una boca que transmet veritat i amor. Més breument: volem que Crist sigui el veritable centre de les nostres comunitats i parròquies.

Jesús, tal com hem escoltat en l'evangeli, és el compliment «avui» de les paraules del profeta Isaïes, el qui proclama l'any de gràcia del Senyor, perquè és l'ungit per l'Esperit i duu la bona nova de la llibertat i de la llum als desvalguts, als captius, als cecs, als oprimits. Nosaltres acollim els seus dons que ens alliberen i salven. I, al mateix temps, ja que som omplerts de l'Esperit pel baptisme i la confirmació, volem respondre al repte de l'evangelització en aquests moments d'emergència missionera. Tots, començant pels pastors i responsables, hem de potenciar tot el que expressi la dimensió familiar de les nostres parròquies. El buit en interior i la

manca d'esperança que tenalla el cor de tantes persones, els fa cercar el que realment pugui donar sentit a tota la seva existència, obrint-los un horitzó nou que els impulsi a seguir caminant; en aquesta situació, per tant, és una necessitat vital el testimoniatge no sols de cada un dels cristians, sinó també de les comunitats cristianes com a tals, amb l'amor fratern i la presència de Crist enmig d'elles. En la foscor de la nit d'una societat mancada d'esperança, les nostre petites comunitats han de ser fars que orientin els qui cerquen el Déu vivent.

Els qui tenim el do de creure en Crist en ple segle XXI tenim la gran responsabilitat de ser testimonis creients i creïbles entre els nostres coetanis. Els cristians no podem viure camuflats dins l'ambient imperant d'increença. Encara que hom pogués tenir consciència de ser l'únic catòlic en l'àmbit en què es mou —familiar, laboral, social—, seria molt trist viure amagant la pròpia identitat més pregona. No hem de tenir ni por ni vergonya de manifestar de manera humil la nostra fe en Crist. Molts, potser sense ni adonar-se'n, cerquen la veritat que pugui il·luminar-los en les foscores que sotgen el seu cor. El testimoniatge de fe d'algú proper a ells pot obrir l'horitzó de l'esperança.

Un repte per a tots i cada un de nosaltres en el curs pastoral que iniciem podria ser, doncs, proposar-nos l'anunci de Crist a una persona concreta del nostre entorn. N'hi ha molts que es debaten entre la fe i la increença, emportats per les ideologies que neguen el Déu creador, la llibertat que Crist ens ha aconseguit i la fraternitat universal que brollen del Pare comú i de la sang redemptora de Jesús. [...]

Trobareu l'homilia sencera a:
www.bisbatvic.org

Mor Sebastià Bardolet, abat emèrit de Montserrat

El dia 16 de setembre l'abat emèrit de Montserrat, P. Sebastià M. Bardolet i Pujol, va morir a l'edat de noranta-un anys (13-3-1934 – 16-9-2025).

El P. Manel Gasch i Hurios, actual abat del monestir, li va administrar el sagrament de la unció dels malalts el dia abans a la tarda.

Era fill de Torelló. La seva vinculació amb Montserrat va començar de ben petit, ja que va ser escolà (1943-1948). Cinc anys després (1953) entrà com a novici i feu la professió simple en 1954 i la solemne en 1957. Finalment va rebre el ministeri sacerdotal l'any 1960.

De 1961 a 1964 va fer estudis de música a l'Institut Ponti-

fici de Música Sacra (Roma), on obtingué el títol de Mestre en Cant Gregorià i Musicologia.

Durant els seus anys de vida monàstica va desenvolupar diferents serveis en el si de la comunitat, destacant el de prefecte de l'escolania (1968-1977) i el de prior de l'abadia (1978-1989).

El 27 de febrer de 1989 va ser escollit abat de Montserrat i el dia 1 d'abril següent rebé la benedicció abacial, substituint així el P. Cassià M. Just i Riba.

L'any 2000 deixà el ministeri abacial i va ser succeït pel P. Josep M. Soler i Canals.

Reposi en la pau de Crist.

Nou nunci apostòlic

El papa Lleó XIV ha nomenat nou nunci apostòlic a Espanya Mons. Piero Pioppo, arquebisbe titular de Torcello i fins ara nunci a Indonèsia i davant l'Associació de Nacions del Sud-est Asiàtic (ASEAN). El nomenament es va fer públic el dia 15 de setembre.

Nascut a Savona (Itàlia) el 29 de setembre de 1960, Mons. Pioppo va ser ordenat sacerdot en 1985 i és doctor en teologia dogmàtica. Des de l'any 1993 ha servit en la diplomàcia vaticana a Corea, Xile i a la Secretaria d'Estat. En el 2006 fou nomenat prelat de l'Institut per a les Obres de Religió (IOR), i en el 2010, nunci al Camerun i a Guinea Equatorial, any en què va rebre l'ordenació episcopal.

En els darrers anys ha exercit com a representant pontifici a Indonèsia (2017) i davant l'ASEAN (2018). Parla italià, francès, anglès i espanyol.

Centenari de la mort d'Antoni Gaudí

S'acosta l'acabament de la torre de Jesús

El Patronat de la Sagrada Família ha presentat en roda de premsa l'estat actual de les obres del temple i els pròxims passos en la construcció, centrats en l'acabament de la torre de Jesucrist i de la capella de l'Assumpta. Pocs mesos abans del centenari de la mort d'Antoni Gaudí s'han presentat els principals actes commemoratius que es duran a terme, emmarcats en el programa conjunt de celebracions impulsades pel Consell Gaudí.

Al llarg de l'any 2026 es programaran diferents actes, sempre vinculats a la programació establerta pel Consell Gaudí, a fi de fer-ne partícip tothom i, en especial, els veïns del barri de la Sagrada Família.

Pel que fa a l'estat i l'evolució de les obres, l'arquitecte director, Jordi Faulí, ha explicat que una de les fites més importants en aquesta recta final de

la construcció de la Sagrada Família és l'acabament de la torre de Jesucrist. En l'actualitat, s'està treballant en la preparació de les grans peces que componen la creu. Fins ara, s'han preparat el braç inferior, que s'eleva en les pròximes setmanes, i el primer dels quatre braços. La preparació de cada una d'aquestes peces inclou la col·locació dels vidres i altres detalls interiors.

S'han començat a construir les façanes de la capella de l'Assumpta i també s'estan elaborant les escultures d'aquesta capella, fetes per les tres artistes escollides en concurs: Mercè Riba, Béatrice Bizot i Teresa Riba.

Des del propassat mes de juny s'estan fent els treballs inicials de la verticalitat de la façana de la Glòria, que serà l'accés principal al temple des del carrer de Mallorca.

El llibre

Diccionari biogràfic de la persecució religiosa de 1936 a Catalunya

Francesc Badia

Publicacions de l'Abadia de Montserrat. / 576 pp. / 35 euros

Aquest diccionari recorre, a través de 2.913 biografies breus, uns anys tràgics de fanatisme i irracionalitat que van fer trontollar els principis més elementals de la convivència social. Escriu la història de moltes víctimes de la persecució religiosa i aporta un context complementari amb referències a episodis d'una rellevància especial, connectades a les entrades biogràfiques.

Francesc Badia i Batalla (Montblanc, 1923 - Sant Julià de Lòria, 2020) era llicenciat en dret i diplomàtic en art medieval. Exercí com a advocat, fiscal i professor de dret penal i fou l'últim veguer episcopal del Principat d'Andorra. És autor d'una dotzena de llibres sobre història de Montblanc i d'Andorra.

La pau, signe d'esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic

No hem d'oblidar que som de ple en el Jubileu del 2025 i que el missatge central d'aquest Any Sant és l'esperança. El sant pare Francesc en *Spes non confundit*, la butlla de convocatòria del jubileu, ens demanava d'obrir els ulls als signes dels temps i veure com ens fan descobrir signes d'esperança enmig nostre. En concret, el Papa posava com a primer signe d'esperança la pau. Han passat vuit mesos de l'any jubilar i la pau no és lluny de ser una realitat en el nostre món. Les armes no callen i la mort s'estén en aquells llocs on impera la guerra. Ens colpeixen per la seva proximitat els conflictes bèl·lics a Ucraïna i a Terra Santa; sense oblidar altres llocs, com el Congo i diversos països del món.

Som cridats a viure i testimoniar la pau, do pasqual i signe d'esperança, treballant per la fraternitat universal i pregant amb Maria

La pau com a signe d'esperança no sembla pas ser present del tot entre nosaltres. Però sí que tots podem, individualment i grupalment, ser signes d'esperança si de debò ens creiem el que ensenyà Jesús en el Sermó de la Muntanya: *Feliços els qui posen pau, Déu els reconeixerà com a fills* (Mt 5,9). El sant pare Lleó, des del primer moment en què iniciava el seu ministeri petrí, ens ha encomanat de viure aquesta benaurança. Ho va fer aportant al món la pau del Ressuscitat, amb la seva salutació: *Pau a vosaltres* (Jn 20,19). De fet, la pau és un do messiànic. Jesús comunica la pau a qui acull la vida nova que brota de la seva mort i resurrecció. El Messies que ha passat pel sofriment i la mort és causa de vida i de pau.

«Pau desarmada i desarmant», és l'expressió que Lleó XIV ha fet servir en moltes ocasions. Solament pot desarmar el

qui no té armes ni utilitza la violència per a expressar les seves idees o solucionar els seus problemes. La polarització, que divideix la societat mirant l'altre, el qui pensa diferent, com un enemic, no és pas una actitud que propiciï la pau. Els cristians som urgits a mirar tota realitat del nostre món a la llum de Crist. Ell ens ha incorporat a la vida nova que brota de la seva Pasqua. Com he dit, el primer do de la Pasqua és la pau. Jesús ha reconciliat, al preu de la seva sang, Déu amb la humanitat. Ha fet de tots els pobles de la terra un sol poble. La fraternitat que brota de la creu i resurrecció de Crist abraça tota persona humana, sense cap distinció: tothom té Déu com a Pare, i tots hem estat rentats amb la sang de Jesucrist. L'única mirada possible, doncs, a l'altre, sigui qui sigui, és la de germà.

La pau com a signe d'esperança ens demana, per tant, que treballem en el nostre cor la fraternitat universal. La pregària per la pau és una necessitat sempre, perquè encara no s'ha manifestat gloriosament Jesús, com anhela la nostra esperança. No oblidem la recomanació que ens feia sant Joan Pau II de resar el sant rosari, pregària de pau. El seu ritme afavoreix la pau interior, i la intercessió de Maria, Reina de la Pau, és de gran vàlua, perquè ho pot tot davant el seu Fill.

